

Camellia

การพัน
เมนูเด็ด
กลเม็ด
สาว
ทะเล
ในฝัน

农
女の
悠
闲
生
活

5

墨轻愁 มิวฮิงโฉว เขียน
พริมาวรรณ แปล
画措 ฮว่าฮั่ว วาด

บทที่ 166 ชายผู้แสนเย็นชาคนนั้น...
กลับอ่อนโยนถึงเพียงนี้

“อย่าขยับ ระวังแผล” เมิ่งเทียนเจ้อแม่อุเหมือนจะเป็นชา
ทว่าต่อหน้าหนึ่งล้วยกลับอ่อนโยนอย่างยิ่ง หลังจากช่วยนาง
จากหลั้ม้า เขายังไม่ทันได้ไปดูอาการของนายท่านผู้เฒ่า
ก็พาหนึ่งล้วยตรงกลับมายังห้องของตน แล้วบัดนี้...เขากำลัง
ช่วยนางใส่ยา

หงชีวี่ที่เห็นเมิ่งเทียนเจ้อรีบพาเด็กสาวกลับมา ก็
อ้าปากค้าง กว่าจะตั้งสติได้ก็นานพอควร นี่ใช่คุณชายของนาง
จริงหรือ เขาถึงกับอุ้มหญิงสาวเข้าเรือน!

ตลอดเวลาที่รับใช้อยู่ข้างกายคุณชาย หงชีวี่รู้สึกว่าเขา
ดีที่สุด เขาไม่ชอบให้ใครแตะต้อง ยิ่งเรื่องสัมผัสเนื้อตัวกับสตรี
นี่ยิ่งเป็นไปไม่ได้

ทว่าในตอนนี้ เขากลับวางนางลงบนเตียงอย่างเบามือ
หยิบหีบยา แล้วคุกเข่าลงดูแผลบาดแผลให้เข้าใจเย็น

เมิ่งเทียนเจ้อจับข้อเท้าที่ขาวดุจหยกของหญิงสาวอย่างทะนุถนอม ก่อนจะปลดถุงเท้าออกอย่างระมัดระวัง เมื่อเห็นใบหน้าของหญิงสาวมีสีระเรื่อ ปลายเท้าก็ห่อเกร็งอย่างเขินอาย ก็ดูแล้วน่ารักยิ่งนัก

เขาถึงกับตะลึงไปชั่วขณะ ไม่คิดวาระหว่างเท้าของบุรุษกับสตรีจะแตกต่างกันได้ถึงเพียงนี้

เท้าบุรุษมักหยาบกระด้าง นิ้วเท้าแต่ละข้างห่างกัน ขณะที่เท้าสตรีผิวนุ่มละมุนราวแพรไหม เมื่อสัมผัสลงไปจะรู้สึกอ่อนนุ่ม เหมือนมีมืออันแผ่วเบาที่ลูบไล้ลงบนหัวใจของเขาร่างอย่างอ่อนโยน

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าเมิ่งเทียนเจ้อเผลอใจล่องลอยไปแล้ว นางสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อปลายเท้าถูกสัมผัส

“เจ็บ!” นางร้องเบาๆ ยามที่เท้าถูกแตะลงบาดแผลความแสบร้อนแล่นวาบยิ่งกว่าแผลถลอกเสียอีก

บาดแผลของหญิงสาวไม่ใช่เพียงข้อเท้า ยังมีรอยขีดข่วนที่มือและแขนหลายจุด แต่ที่ข้อเท้านี้หนักสุด ทั้งบวมแดงและอาจถึงขั้นข้อเท้าพลิก

มาตัวนั้นไม่ใช่มาธรรมดา แต่เป็นอาชาราชสีห์ เมื่อคลุ้มคลั่ง จึงมีกำลังมากมายมหาศาล...แค่คิดถึงแขนขาอันบอบบางของหญิงสาวก็ทำให้เขาใจหาย

“เพ็งจะร้องว่าเจ็บ แล้วตอนที่เจ้ากระโจนขึ้นมานั้นล่ะ ไม่คิดก่อนเลยหรืออย่างไร ฝีมือไม่มี ยังกล้าอวดเก่งอีก” เม็งเทียนเจ้ากล่าวตำหนิ

“หึ! ข้าช่วยใครอยู่ ท่านคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน ไม่ใช่ท่านปู่ของท่านเสียหน่อย” หญิงสาวตอนแรกอยากจะพูดให้หมดว่าถ้าไม่ใช่เพราะเขาเป็นท่านปู่ของท่านละก็ ข้าจะไม่เสียเวลาเลยด้วยซ้ำ แต่คิดไปแล้วก็รู้ว่าไม่ควรพูดเช่นนั้น เลยรีบเปลี่ยนคำ “ข้าแค่ทนดูไม่ได้ที่มาตัวนั้นมันรังแกคนก็เท่านั้นเอง ข้าจึงต้องยื่นมือช่วย”

แม้เม็งเทียนเจ้าจะอดทนถึงเพียงใด ก็ยังหลุดหัวเราะกับเหตุผลที่ฟังดูเฉฉายไปเรื่อยของนาง พอคิดถึงคำพูดที่นางกลืนไว้ เขาก็หันหน้ามาใกล้หนึ่งลี้เล็กน้อย ใบหน้าทั้งสองอยู่ในระยะประชิด “ที่จริงแล้ว เจ้ากำลังจะพูดว่าเจ้าออกไปช่วยเพราะเขาเป็นท่านปู่ของข้าใช่หรือไม่”

เขาจงใจโน้มตัวเข้าใกล้ ขณะที่เอ่ยปาก ลมหายใจอุ่นร้อนแทบจะสัมผัสถึงแก้มนาง หญิงลั้รู้สึกว่หน้าร้อนวูบวาบขึ้นมา รีบเบือนหน้าไปอีกทางทันที “ไม่ใช่ ท่านคิดไปเอง ข้าแค่กลัวว่มาจะเหยียบพี่สาวข้า” พูดจบก็คว่ยามาจากมือเขาแล้วรีบทาเอง แต่รีบร้อนเกินไปจึงเจ็บแผลจนน้ำตาไหล

“ให้ข้าทาดีกว่า ต้องค่อยๆ ทาแล้วเกลี่ยบางๆ จากนั้นก็เป่าลมให้ตัวยาซึมเข้าไป” เมิ่งเทียนเจ้อพูดพลางช่วยทายาให้นางอย่างใจเย็น พร้อมเป่าลมเบาๆ อย่างอ่อนโยน

ท่าทีของเขาทั้งจริงจังและอ่อนโยนจนอดหวั่นไหวไม่ได้ ราวกับเป็นครั้งแรกตั้งแต่ชาติก่อนที่มีชายผู้หนึ่งดูแลนางอย่างทะนุถนอมเช่นนี้ หัวใจของหญิงลั้เต้นแรงจนรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง นางรีบผลักมือของเขาเบาๆ

“ขอบคุณ ข้าดีขึ้นแล้ว” นางกล่าวพลางรีบลุกหนีออกจากห้องด้วยท่าทางเหมือนหนีความรู้สึกของตัวเอง แต่ใครจะคิดว่าแค่ขยับเท้าแรงไปหน่อย แผลข้อเท้ายังไม่หายดี นางก็เซล้มใส่อ้อมแขนของเขาอีกครั้ง

“ดูสิ ข้าบอกแล้วว่าอย่าขยับ เจ้าก็ยังดื้อ ตอนนี้เดินไม่ได้แล้วจริงๆ ไข้หรือไม่”

เมิ่งเทียนเจ๋อกอดนางไว้เต็มอ้อมแขนอย่างมั่นคง อุ่มนางขึ้นราวกับเด็กตัวเล็กๆ ทำให้หนึ่งล้วยชินอาย อยากจะดั้นหนี แต่ก็ถูกเขากอดแน่นไว้จนใจสั่น ใบหน้าก็ยังแดงก่ำ

เหตุใดชายผู้นี้จึงดูผิดแผกไปจากทุกวันนี้ หนึ่งล้วยรู้สึกได้ว่าเขาแสดงไมตรีต่อนางอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่โดยปกติเขามักจะเย็นชาเสมอ

ในใจพลันให้ระแวง จะต้องมีเล่ห์กลใดแอบแฝงเป็นแน่ พังจากคำที่เขากล่าวราวกับเชิญให้นางพักผ่อนในห้อง แต่เตี้ยงนี้นางยอมไม่กล้าแม้แต่หนึ่งลง “เอ่อ...พี่เมิ่ง ข้าสบายดีแล้ว อีกอย่างเตี้ยงในห้องนี้ข้าก็มีอาจแต่จะต้องได้ พวกเราควรออกไปก่อนจะมีผู้ใดมาเห็นเข้าเถิด”

หนึ่งล้วยคิดว่าเมิ่งเทียนเจ๋อพานางหลงเข้ามาโดยมิได้ตั้งใจ วันนี้จวนตระกูลเมิ่งมีงานใหญ่ ผู้คนพลุกพล่าน เดินหลงเข้ามาห้องผิดเพื่อหาหีบยา ก็หาใช่เรื่องแปลก

สำหรับเรือนของผู้มีอันจะกิน เช่นนั้นคุณชายย่อมมีหีบยาสำหรับใช้ส่วนตัวอยู่แล้ว

อีกทั้งห้องนี้ก็ตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่ดูก็รู้ว่าเป็นห้องของคุณชายผู้หนึ่ง หากเจ้าของหวนกลับมาเห็นเขาและนางอยู่ในนี้ คงไม่อาจอธิบายได้ง่ายนัก

เมิ่งเทียนเจ๋อหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรู้ตัวว่านางยังไม่รู้ฐานะแท้จริงของเขา พอเห็นท่าทางลูกลี้ลูกลกของนาง มีอากำแขนเขาแน่น ดวงตากลมโตเปล่งประกายวาววับ เรือนกายเบาบางนุ่มนวลซบแนบในอ้อมแขนเช่นนี้ เขาก็อดคิดมิได้ว่า...หากจะอยู่อย่างนี้ต่อไปอีกสักพักก็ดีเหมือนกัน

ที่เขายังไม่พูดความจริงออกไป ไม่ใช่เพราะปิดบัง แต่เพราะอยากแกล้งนางต่างหาก เขาจึงคลีย้มแล้วเอ่ยอย่างตามน้ำ “เจ้าว่าก็มีเหตุผลอยู่ เช่นนั้นไปครวกันดีหรือไม่ ดูลีว่ามีอะไรพอให้เจ้ากินได้บ้าง”

“ท่านนั้นแหละ ทำทางคงยุ่งจนไม่ได้ตะขั่วกลางวันเลยกระมัง”

หนึ่งลัว่เดิมทีก็ไม่ได้รู้สึกหิว หากแต่พอได้ยินคำพูด
ของเขา ท้องเจ้ากรรมก็ร้องขึ้นมาเสียอย่างนั้น นางพยักหน้า
เบาๆ ตอบเสียงนุ่ม “อืม” ก่อนจะซุกตัวแนบในอ้อมแขนของ
เขาราวกับหอยทากหลบลม

อาหารที่ส่งมาก่อนหน้านี้ก็เย็นชืดไปหมดแล้ว อีกทั้ง
พอเกิดเหตุขัดจังหวะจากสาวใช้ของเมืองเทียนจ้าน ก็พากัน
หมดอารมณ์จะกิน

ครั้นเมืองเทียนเจ้อเอ๋ยปากจะพาไปที่โรงครัวใหญ่ของ
จวนตระกูลเมิ่ง และยังให้กินอาหารที่ทำใหม่ร้อนๆ หนึ่งลัว่
ถึงกับยกมือยกเท้าเห็นด้วยทันที เพราะที่นั่นต้องมีของกิน
มากมายเป็นแน่

ในฐานะที่เป็นนักกินตัวยง ย่อมไม่มีทางปฏิเสธของ
อร่อยโดยเด็ดขาด ยิ่งไปกว่านั้น หนึ่งลัว่เองก็อยากรู้
เหมือนกันว่า จวนใหญ่อย่างตระกูลเมิ่งนั้นใช้วัตถุดิบเช่นไร
ในการปรุงอาหาร

“โอ้โฮ ที่นี่คือโรงครัวใหญ่ของจวนตระกูลเมิ่งหรือ
ของกินช่างมากมายเสียจริง” ล้วนเป็นของหายากจากทั่วทุก

สารทิศ หลายอย่างหนึ่งล้วยเคยเห็นเพียงในทีวีเท่านั้น “โอ้ นั่นใช่อั่งตีนหมีของจริงหรือไม่”

“ใช่ เจ้าชอบอะไรก็เลือกมาได้เลย พวกเราจะกินที่เจ้าเลือก” หม้อบนเตาก็ยังคงต้ไปด้วยไฟอ่อนอย่างช้าๆ โรงครัวหลังนี้เพิ่งผ่านการใช้ประกอบอาหารเพื่องานเลี้ยงใหญ่ บรรดาแม่ครัวและพ่อครัวต่างอ่อนล้ากันทั่วหน้า ส่วนใหญ่ก็ถูกเรียกไปช่วยเก็บโต๊ะและล้างจานหน้าเรือน

อาหารเหลือจากงานเลี้ยง ย่อมมีของเหลือไม่น้อย ของพวกนี้ส่วนใหญ่จะต้องจัดการทิ้ง

แต่บ่าวไพร่ชนชั้นล่างนั้น แน่نونว่าไม่มีทางปล่อยให้ของดีถูกทิ้งเปล่า หากใครอยากกินก็จะแบ่งของเหลือตามความเหมาะสม

แน่نونว่าก็มีบางคนฉวยโอกาส หลบฉวยหยิบของที่ยังไม่ถูกใช้ หรือแม้แต่วัตถุดิบๆ ก็แอบเก็บไปบ้าง

บทที่ 167 จดหมายไร้นาม

“น่าที่จริง ๆ งานเลี้ยงวันเกิดแค่ครั้งเดียวต้องใช้วัดฤติบมากมายขนาดนี้ ต้องเลี้ยงคนก็พันคนกันแน่ คิดคร่าว ๆ ก็ น่าจะใช้เงินไม่เกินหมื่นตำลึง” หญิงล้วยเพียกวาดตามอง คร่าว ๆ ก็เห็นกองเศษวัดฤติบกองสูงราวกับภูเขา เห็นเนื้อวัว เป็นก้อน ๆ ซ้อนกันอยู่ นก เป็ด ไก่ที่ยังไม่ได้ปรุงก็มีนับสิบตัว ส่วนของที่ทำไว้ครึ่งทางแล้วก็จัดเรียงในถาดใหญ่ นับไม่ถ้วน

“ใช่แล้ว ของที่เหลืออยู่ตรงนี้ ต่อให้บวกเพิ่มอีกเท่าตัว ก็ไม่น่าจะเกินห้าพันตำลึง ข้าซื้อของบ่อย รู้ราคาผักและเนื้อ เป็นอย่างดี แม้จวนตระกูลเมิ่งจะเลือกวัดฤติบดีที่สุด อย่าง หูฉลาม อังตืนหมี ตับห่าน สิ่งของหายากเหล่านี้รวมแล้ว ก็ไม่น่าจะเกินพันสองพันตำลึงหรอก”

ในเวลาไม่นาน หญิงล้วยก็เริ่มร่ายยาวเกี่ยวกับการ คำนวณค่าใช้จ่าย บัญชีรายการ ค่าจ้างแรงงานต่าง ๆ อย่าง คล่องแคล่วราวกับท่องมาจากตำรา “ท่านว่า...ข้าคำนวณถูก หรือไม่”

“นี่ไม่ถึงว่าเจ้าจะคำนวณเก่งถึงเพียงนี้ เจ้าศึกษา
มาจากหนังสือเล่มไหนกัน หรือว่าเป็นวิชาลัทธิตระกูลใด”
เมิ่งเทียนเจ๋อกล่าวอย่างประหลาดใจ

“สืบทอดมาจากบรรพบุรุษนะสิ” หญิงสาวตอบอย่าง
ไม่สะทกสะท้านราวกับเรื่องจริง

“ดูท่าทางบรรพบุรุษเจ้าคงมิใช่คนแคว้นต้าถังแน่ แต่
ข้าอยากทราบว่าหากเทียบกับนักคำนวณอันดับหนึ่งของแคว้น
ใครจะเหนือกว่ากัน”

“ข้าแค่พูดเล่น ท่านจริงจังกับข้าหรือ อย่าทำให้ข้า
เสียหน้าเลย” นางเอ๋ย

“ว่าแต่...ข้าอยากกินสิ่งนี้ นั้น แล้วก็อันโน้นด้วย”
หญิงสาวยื่นนิ้วเรียวงามออกไปชี้ของกินตรงหน้าอย่างไม่ลังเล
โดยเฉพาะอู้งันหมีชิ้นใหญ่นั้น นางตั้งใจจะลองให้ได้ เพราะ
เป็นของหายาก นางจะไม่ลิ้มรสได้อย่างไร!

เมิ่งเทียนเจ๋อวางนางลงข้างกาย ก่อนกล่าวสั้นๆ ว่า
“รออยู่ตรงนี้” จากนั้นไม่รู้ว่าเขาไปหาซามไบบ๊วมาจากที่ใด

แล้วก็หยิบตะเกียบ ตักของจากตรงนั้นนิด ตรงนี้หน่อย เพียงไม่นานอาหารก็เต็มชาม

จากนั้นเขาก็อ้วนผิบล้วนด้วยมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างก็ถือชามอาหาร ทั้งสองแอบกลับไปยังห้องอย่างแนบเนียน

เมื่อเห็นเขาเคลื่อนไหว ฝูเท้าเบาราวกับขนนก หนึ่งลู่ถึงกับตาโตด้วยความทึ่ง “นี่นะหรือที่เรียกว่าวิชาตัวเบา ท่านสอนข้าได้หรือไม่”

“ข้าเรียนมาตั้งแต่เด็ก เจ้าจะฝึกตอนนี้ เกรงว่าคงจะสายไปแล้ว” เมิงเทียนเจ้อกล่าว

“ท่านก็แค่ตอบมาว่าจะสอนหรือไม่สอน ส่วนเรื่องข้าจะเรียนได้หรือไม่ได้นั้น ไม่เกี่ยวอะไรกับท่าน” เมื่อหนึ่งลู่อยู่ต่อหน้าของอาหาร ความเขินอายหรือศกดิ์ศรีก็หายไปสิ้น นางนั่งลงทันที จากนั้นก็ตักอาหารตรงหน้าขึ้นมากินโดยไม่รีรอ

“เช่นนั้นเพิ่มเวลาเป็นหนึ่งเดือนเต็มสำหรับการเป็นเพื่อนอ่านหนังสือดีหรือไม่” เมิงเทียนเจ้อกล่าว

“ท่านจะเอาเปรียบกันเกินไปแล้ว เพื่อนอ่านหนังสือคืออะไรอีกล่ะ” หนังสืออดไม่ได้ที่จะประท้วงขึ้นมา

“เพื่อนอ่านหนังสือก็แปลตามตัวนั้นแหละ คืออยู่เป็นเพื่อนใช้เวลาอ่านหนังสือ แต่จริงๆ ข้าอยากได้ผู้ช่วยเล็กๆ คนหนึ่ง เจ้าตามข้าคอยช่วยคิดบัญชีเท่านั้น เช่นนี้คุ้มค่าไม่ใช่หรือ”

ที่แท้ก็ให้ช่วยคิดบัญชี? เรื่องนี้หนังสือถนัดนัก สมัยก่อนตอนแข่งคิดเลขในใจ นางสามารถคำนวณเลขสามหลักสี่หลักได้สบายๆ บวกลบคูณหารหลักพันก็ยังไม่เคยพลาด เพื่อนร่วมชั้นไม่มีใครเก่งเกินนาง “ก็ได้ แต่ข้าขอถามหน่อย เป็นเพื่อนอ่านหนังสือมีเงินค่าจ้างหรือไม่ ข้ายังต้องเลี้ยงดูครอบครัว หากใช้เวลาทั้งหมดอยู่กับท่าน บ้านก็ไม่มีคนดูแล”

เมื่เงียนเจอโฉมตัวเข้ามาใกล้อีกครั้ง ใบหน้าแทบจะชิดกัน “อยากเรียนรู้จากข้าแล้วยังจะขอเงินอีก คิดคำนวณได้ดีนี่นา เว้นแต่...”

หนึ่งลัวกำลังเคี้ยวเนื้อหมื่นนุ่มๆ อยู่พอดี รสชาติยังตื่น
หมื่นขึ้นนี้อร่อยมาก แต่หากปรุงรสด้วยผงห้าเครื่องเทศก็คง
จะดีกว่านี้ ขณะกำลังครุ่นคิดเรื่องการปรุงรส ใบหน้าของเมิ่ง-
เทียนเจอก็โผล่มาอยู่ตรงหน้าอย่างกะทันหันจนนางตกใจ
ถึงกับสลัก

เมิ่งเทียนเจอเห็นดังนั้นก็รีบยกมือขึ้นตบหลังหนึ่งลัว
แรงๆ หลายครั้งติดต่อกัน กว่าจะช่วยให้ลมหายใจของ
นางกลับมาเป็นปกติได้ หนึ่งลัวสลักจนน้ำตาไหลออกมา
เพราะทรมาน จากนั้นก็โหมโจนเอามือมันๆ ไปคว่ำชุดเขา
ไว้เต็มแรง ทันใดนั้นก็ปรากฏรอยนิ้วมือเปื้อนมันแฉับแปะ
อยู่บนเสื้อทันที

“นี่ รมกวนคราวหน้าเวลาพูดอะไรขอให้ถอยออกไป
หน่อย ท่านอยากให้ข้าสลักตายหรือไร ท่านไม่รู้หรือว่าแต่ละ
ปีมีคนสลักตายตอณิกินข้าวกันเป็นร้อยๆ คน กินข้าวอยู่จู่ๆ
ตาเหลือกแล้วก็จากไปเลยก็มีนะ!”

“เจ้าคิดว่าข้าเป็นเด็กสามขวบหรือไร เป็นไปได้ที่ไหน
กัน” เมิ่งเทียนเจอส่ายหน้ารับไม่ได้

“ข้าพุดจริง ไม่เชื่อท่านก็ลองดูสิ”

เมิ่งเทียนเจ๋อจึงหยิบขาไก่มาชิ้นหนึ่งแล้วเริ่มกิน
หนึ่งล้วยฉวยจึงหวะพุงหน้าไปกระซิบข้างหูเสียงดังว่า “นี่!”

เมิ่งเทียนเจ๋อสะดุ้งเฮือก มือสั่นแล้วสลัก เนื้อที่กำลัง
จะกลืนก็ติดอยู่ในลำคอก็ติดค้างจนเขาต้องรีบจับคอตัวเองไว้
หนึ่งล้วยยื่นมือมาดันปลายคางเขาขึ้น แล้วตบแผ่นหลังสองที
ติดๆ กัน เมิ่งเทียนเจ๋อถึงได้หายใจสะดวกในที่สุด เพียงแต่
เมื่อมองสีหน้าของเขาตอนนี้ ใบหน้าเริ่มซีดเผือดไปแล้ว

“เป็นอย่างไรล่ะ ข้าไม่ได้โกหกท่านใช่หรือไม่” หนึ่งล้วย
ถาม

“ก็ได้ ถือว่าข้าผิดเอง จะให้ข้าชดเชยอย่างไร ชักเสื่อผ้า
ให้ดีหรือไม่” เดิมคิดว่าเมิ่งเทียนเจ๋อคงไม่สนใจเสียอีก ใคร
จะรู้ว่าเขากลับเจ้าระเบียบเรื่องความสะอาดขนาดนี้ เสื่อก็
สีเข้มแท้ๆ ดูอย่างไรก็ไม่เห็นร่อยรอยดี

“ชักก็ชักสิ ถ้าอย่างนั้นท่านถอดออกมาเลย เตี่ยวข้าจะ
ชักให้เตี่ยวนี้แหละ” ว่าแล้วมือมันๆ ของหนึ่งล้วยก็จะแตะเข้าไป
ถอดเสื่อ

เมิ่งเทียนเจ๋อหน้าแดงกำ ริมห่อตัวกระชับเสื้อห่อตัวไว้แน่น “ช่างเถอะ คราวนี้ข้ายกโทษให้เจ้าก็ได้ แต่เรื่องเป็นเพื่อนอ่านหนังสือ อย่างไรก็ต้องทำตามสัญญา หนึ่งเดือนเต็ม”

“เช่นนั้นท่านต้องรับปากเป็นอาจารย์ของเสียงเสียงก่อนด้วยนะ บ้านข้ารอท่านจนแทบจะถ่างตารอแล้ว”

“ได้ พรุ่งนี้ถ้ามีเวลาข้าจะไป” เมิ่งเทียนเจ๋อกล่าว

“อืม อย่างนี้ค่อยเข้าท่า นี่ ลองชิมดู รสชาติก็ดีอยู่แล้ว แต่ถ้าเพิ่มเครื่องปรุงอีกนิดจะยิ่งอร่อยขึ้นอีก” หนึ่งล้วยพูดจบก็หันกลับไปกินกับข้าวจานอื่นต่อ

ด้านใน ทั้งสองคนกำลังกินกันอย่างเอร็ดอร่อย ส่วนด้านนอก สองคนที่แอบดูอยู่ก็ดูไปเข้าไปอย่างเพลิดเพลิด จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า “พวกเจ้าทำอะไรกันอยู่”

สองคนด้านนอกสะดุ้ง รีบลุกขึ้นพร้อมกัน

“โธ้ย!” เพราะนั่งชิดกันเกินไป ศีรษะจึงกระแทกกันเข้าอย่างจัง ต่างฝ่ายต่างรีบผล่ออกแล้วกุมหัวตัวเอง มองหงชี้ว่าที่โผล่มาด้วยสายตาไม่สบอารมณ์

หงษ์ชิวเคยเห็นหลินเจ๋วมาก่อนแต่ไม่ค่อยสนิท คราวนี้พอเห็นหึงฉยงอยู่กับเขาก็พลันระแวงขึ้นมา

“พวกเจ้าสองคนทำอะไรกัน หึงฉยง ทำไมไม่ไปทำงาน มาอยู่กับเขาทำไม”

“พี่หงษ์ชิว มาได้อย่างไร” หึงฉยงถาม

“ขอบคุณเรื่องก่อนหน้ามากเลย ถ้าไม่ได้ยาที่พี่หงษ์ชิวให้ ข้าคงไม่รอดถึงตอนนี้” หึงฉยงกล่าวพลางเดินเข้าไปโค้งคำนับอย่างนอบน้อม

“แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น แล้วพวกเจ้ามาอยู่ในเรือนคุณชายได้อย่างไร คุณชายไม่ชอบให้ใครรบกวน รีบออกไปก่อนเถอะ”

หลินเจ๋วจำได้ว่าหงษ์ชิวเป็นคนใกล้ชิดของเมิ่งเทียนเจ้อแต่ไม่รู้ตำแหน่งแน่ชัด เมื่อได้ยินนางพูดเช่นนั้น เขากับหึงฉยงก็ได้แต่ไปนั่งรอที่เรือนรับรองด้านนอก

“ได้ เช่นนั้นพวกเราจะรอข้างนอก พอคุณชายออกมาเจ้าก็มาแจ้งพวกเราด้วย”

หลังจากทั้งสองออกไปแล้ว หงชีว์ก็เคาะประตูห้อง
เบาๆ

ไม่นาน เมิ่งเทียนเจ้อก็ออกมา พอเห็นหญิงลี้วนอน
หลับอยู่บนเตียงอย่างสงบเหมือนลูกแมว เขาก็เดินออกมา
เบาๆ

“มีอะไรหรือ” เขานึกว่ายังเมื่อครูนางยังบ่นหิวอยู่เลย
กินข้าวอย่างเอร็ดอร่อย ไม่ทันไรก็หาวหວดๆ แล้วก็หลับไป
ทั้งอย่างนั้น

เมิ่งเทียนเจ้อจึงอุ้มนางขึ้นไปนอนบนเตียง ปล่อยให้
นางหลับ แล้วก็นั่งมองนางอยู่เงียบๆ

เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูของหงชีว์ เขาก็ออกมา
ในทันที สัญญาณเคาะสองยาวหนึ่งสั้น เป็นรหัสลับระหว่าง
คนทั้งสอง “คุณชาย มีคนฝากข้อความไว้ บอกว่าให้ไปพบที่
เรือนเฟิงถึง”

“หากข้าไม่ไปล่ะ”

“เช่นนั้นท่านคุณนี่ก่อนเถิด”

หงษ์ขี้ยี่นกระดาศแผ่นหนึ่งให้ เขารับมาเปิดดู เพียงแค่
กวาดตามองไม่กี่คำก็ตัดสินใจได้ทันที ก่อนจะสั่งว่า “เจ้ารออยู่
ที่นี่ ดูแลนางจนกว่าจะฟื้นขึ้นมา ทุกอย่างรอข้ากลับมาก่อน
ค่อยว่ากัน”

“เจ้าค่ะ”

บทที่ 168 เขาคือ
คุณชายรองตระกูลเม็ง

ไม่นานหลังจากเม็งเทียนเจ้อจากไป หลงจูร้านผ้าก็มาตามหาหิงแล้ว บอกว่าเจ้าของร้านต้องการพบนาง หงซิวจำต้องตอบกลับอย่างสุภาพ “ท่านหลงจู ขาของแม่นางหิงยังบาดเจ็บ ยามนี้กำลังพักผอน เกรงว่าจะไม่สามารถพบได้”

หลงจูส่งเสียง “อ้อ” พลังหันไปมองทางห้องของเม็งเทียนเจ้อโดยไม่รู้ตัว สายตาเขาเต็มไปด้วยเลศนัย จากนั้นจึงกล่าวว่า “เช่นนั้นเจ้าก็ให้แม่นางหิงพักผอนให้ดี ข้าจะไปเรียนท่านเอง”

ใครจะคิดว่าหิงแล้วได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว ตอนที่เม็งเทียนเจ้ออยู่ นางหลับลึกจนแทบไม่รู้สึกรู้สีกตัว พอเขาไม่อยู่ กลับคล้ายมีจิตรับรู้บางอย่าง ทำให้นางตื่นขึ้นมาในทันที

“หลงจู ข้าไม่เป็นไร ข้าจะไปเดี๋ยวนี้เลย” หิงแล้วเดินออกมาจากห้องแล้ว แม้จะเดินกะเผลกเล็กน้อย แต่ก็ยังพอเดินไหว ดูท่าผลของยาที่เม็งเทียนเจ้อให้มา จะได้ผลไม่เลว

แน่นอนว่าหากหนึ่งลัว่กinyaเม็ดที่นางปรุเอง เพียงชั่ว
พริบตาผลก็คงหายเป็นปลิดทิ้งแล้ว ทว่าเกรงว่าจะถูกจับ
พิรุณเข้าจึงไม่กล้าใช้ ได้แต่ฝันทนเอาไว้

“แม่นางหนึ่ง คุณชายของข้ากำชับไว้ว่าผลของท่าน
ยังไม่หายดี ตอนนี้อย่างไม่ควรออกไปข้างนอก” หงซิวฟังคำสั่ง
เพียงของเมิ่งเทียนเจ้อ นอกเหนือจากนายท่านผู้เฒ่าแล้ว
คนอื่นในจวนนี้แทบไม่มีใครสั่งนางได้

หนึ่งลัว่เข้าใจผิดว่าคุณชายที่นางกล่าวมาเป็นเจ้าของ
ห้อง ถึงกับรู้สึกเกือกระดากเล็กน้อย เอ่ยอย่างอับอายว่า
“ขอภัยด้วย ดูเหมือนข้าจะรบกวนเจ้าเข้าแล้ว แต่ตอนนี้
ข้าไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี้อีก ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ ไว้วันหลังจะมา
กล่าวขอบคุณคุณชายของเจ้า”

นางแอบคิดในใจ ใครจะไปรู้ว่าคุณชายของบ้านนี้เป็น
ใครกันแน่ ตอนนีเขากลับไปแล้ว ในอนาคตจะมีโอกาสได้
พบกันอีกหรือไม่ก็ไม่รู้ สิ่งที่พูดไปก็เหมือนกับการสัญญา
ปากเปล่าไม่มีสิ่งใดมายืนยัน

อา...หงชีว์ถึงกับยืนตะลึง นัยน์ตากลมโตเบิกกว้าง น่ารักราวสาวน้อย แต่เพียงชั่วพริบตา ความน่ารักนั้นก็จางหาย กลัปลายเป็นท่าที่ดูตันเมื่อชักกระบี่ขึ้นมากันไว้ ตรงหน้า “แม่นางหนึ่ง ขอเชิญกลับเข้าไปพักผ่อนเถิด แม้จะจากไป ก็ต้องรอให้คุณชายของข้ากลับมาก่อน”

หลงจู้รูปนิสัยของหงชีว์ดี แต่เมื่อเห็นว่านางขวางไม่ให้หนึ่งลี้ไปพบนายท่านผู้เฒ่าเมิ่ง ก็อดไม่ได้ที่จะไม่พอใจ กล่าวอย่างแรงร้อนว่า “หงชีว์ เจ้าต้องรู้จักวางตัว แม่นางหนึ่งจะไปพบนายท่านผู้เฒ่า เรื่องนี้สำคัญนัก”

“ท่านหลงจู้ ข้าน้อยเพียงทำตามคำสั่งของคุณชาย เรื่องนี้ผิดพลาดไม่ได้ อีกอย่างแม่นางหนึ่งบาดเจ็บที่ขา จากตรงนี้ไปจนถึงเรือนใหญ่ หากฝืนเดินจะยิ่งทำให้แผลรุนแรงขึ้น หากคุณชายกลับมา เกรงว่าข้าจะไม่อาจรับผิดได้” หงชีว์ยืนกราน

“หลงจู้ ข้าขอรบกวนท่านช่วยเรียนนายท่านผู้เฒ่าด้วย ขอบคุณท่านที่เป็นห่วง รอให้ข้าหายดีเมื่อไหร่ จะไปคารวะด้วยตนเอง” หนึ่งลี้ไม่คิดว่าหงชีว์จะดุดันได้ถึงเพียงนี้ แต่

กลับรู้สึกชื่นชอบในความจงรักภักดีของนางจึงจำต้องปฏิเสธ
หลงจูไป

หลงจูได้แต่พยักหน้ารับ “เช่นนั้นไว้พูดกันวันหลังก็
แล้วกัน”

พอเขาจากไป ทั้งหึงหวั่นกับหนึ่งลัวก็โล่งอกพร้อมกัน
ในตอนนั้นเอง หนึ่งฉยงก็เดินเข้ามา ส่วนหลินเจ้วก็เดิน
จากไปพร้อมหลงจู

ที่แท้ทั้งสองรู้จักกันอยู่ก่อนแล้ว จึงเดินไปพลางพูดคุย
กันไปพลาง

ระหว่างทาง หลินเจ้วสอบถามเรื่องการไถ่ตัวของ
หนึ่งฉยง หลงจูแสดงสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนกล่าว
ขึ้นว่า “ทำไมเล่า คุณชายหลินหมายตาวัวในจวนตระกูล
เมิ่งหรือ เรื่องนี้เห็นที่ต้องไปเรียนฮูหยินใหญ่แล้วละ ตอนนี
ทุกเรื่องในจวนล้วนอยู่ในการดูแลของฮูหยินใหญ่ การจัดสรร
คนก็เช่นกัน”

“เข้าใจแล้ว เช่นนั้นก็ต้องรบกวนหลงจูแล้ว” หลินเจ้ว
กล่าวขอบคุณ

หลังจากนั้น หลงจู้ก็กลับไปรายงานต่อนายท่านผู้เฒ่า
นายท่านผู้เฒ่าเพียงกล่าวว่า “ไม่เป็นไร” แล้วถามถึงที่อยู่ของ
เมิ่งเทียนเจ้อ

หลงจู้ตอบว่า “ไม่อยู่ในจวน” นายท่านผู้เฒ่าจึงเพียง
ส่งเสียง อืม ออกมาเบาๆ แล้วโบกมือให้เขาถอยไป

ส่วนตนเองก็ค่อยๆ วาดภาพปลาห่อวยพรวันเกิด

ลายเส้นของนายท่านผู้เฒ่าช่างเปี่ยมด้วยฝีมือ จากที่
น้ำกระเพื่อมถูกถ่ายทอดออกมาได้อย่างมีชีวิตชีวา
โดยเฉพาะเงาร่างของสตรีที่ถือกระชอนอยู่บนเรือเล็กกลาง
สายน้ำนั้น ช่างเลื่อนรางพริ้มพราย ดูคล้ายจริงคล้ายฝัน
สมจริงยิ่งนัก

หลังจากวาดภาพเสร็จในรวดเดียว นายท่านผู้เฒ่าก็
พอใจยิ่งนัก ตั้งใจจะรอให้ภาพแห้งแล้วค่อยส่งคนมาใส่กรอบ
อย่างดีแขวนไว้บนผนัง

หลังหนึ่งล้วยอยู่ต่อ ก็ได้นั่งคุยกับหญิงงอยู่ตรงนั้น หงชีว์รู้กาลเทศะดี จึงสั่งให้สาวใช้นำขนมมาวางให้

ต่อมาหลิวซือซือก็เดินเข้ามาร่วมวง กลายเป็นสาวน้อยสามคนพูดคุยกันอย่างออกรส

ผ่านไปอีกราวหนึ่งช่วยาม ก็มีสาวใช้มาบอกว่า คุณชายใหญ่เชิญแม่นางหนึ่งไปดื่มน้ำชา

หงชีว์ได้ยืนก้มมวดคิ้วทันที แอบคิดว่าหนึ่งล้วยไปรู้จักกับคุณชายใหญ่ตั้งแต่เมื่อไรกัน คุณชายของนางไม่ชอบคุณชายใหญ่ หนึ่งล้วยก็ควรหลีกเลี่ยงถึงจะถูก ดังนั้นนางจึงกล่าวเตือนด้วยถ้อยคำเช่นเดิม

แต่หลิวซือซือไม่ใส่ใจคำของนาง พลังเร่งว่า “ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่คุณชายของท่านจึงจะกลับมา จะให้พวกเรารอจนฟ้าถล่มแผ่นดินทลายเลยหรืออย่างไร ข้าจะออกไปแล้ว อยู่ในนี้จะอดอยู่ตายอยู่แล้ว”

เวลานั้นอาการเจ็บเท้าของหนึ่งล้วยก็ดีขึ้นเกือบหายดีแล้ว นางนึกถึงเมื่อตอนกลางวันที่คุณชายใหญ่อุทิศสำให้คนส่งของมามากมาย แม้ตัวเองจะไม่ได้แตะต้อง แต่ในนามก็

เท่ากับรับไว้แล้ว อย่างไรก็ตามไปกล่าวขอบคุณ อีกทั้งเมื่อครู
เมิ่งเทียนจ้านก็ยังช่วยพูดแทนนางด้วย

“พี่หงชี่ว ขำต้องขอโทษด้วย คุณชายของเจ้าคงยัง
กลับมาไม่ได้ในเร็วๆ นี้ ข้าอยู่รบกวนมานานแล้ว เห็นทีควร
กลับได้แล้ว”

“เช่นนั้นข้าจะไปส่ง” หงชี่วแต่เดิมคิดว่าคุณชายของตน
จะกลับมาภายในครึ่งชั่วยาม ไม่นึกเลยว่าผ่านไปกว่าชั่วยามก็
ยังไม่เห็นวี่แวว ตอนนี้พวกหญิงสาวเองก็เริ่มเบื่อหน่ายกันหมด
นางจึงได้แต่ยอมปล่อยให้พวกนางออกไป

ทว่าเมื่อพวกนางมาถึงเรือนของคุณชายใหญ่ สาวใช้
ทางนั้นกลับแจ้งว่า “คุณชายใหญ่กำลังสนทนากับคุณชาย
รอง อีกเดี๋ยวก็คงจะมา ขอให้คุณหนูทั้งสองรอสักครู่”

“คุณชายรอง? หมายถึงคุณชายรองตระกูลเมิ่งหรือ”
หญิงสาวได้ยืนก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม เพราะเคยได้ยืนว่า
คุณชายรองของตระกูลเมิ่งช่างลึกลับนัก

ไม่ทันขาดคำ หลิวซือซือกับหญิงงาก็หันขวับมามอง
นางราวกับได้ยืนเรื่องเหลือเชื่อ

“หนึ่งลัว่ อย่าบอกนะว่าเจ้าไม่รู้?”

“หา? ข้าควรจะรู้อะไรหรือ”

หนึ่งฉยงถึงกับหน้าใจแทน เดิมนางยังคิดว่าน้องสาวรู้ความลับเรื่องตัวตนของคุณชายรองอยู่ก่อนแล้วเสียอีก ไม่นึกเลยว่าจะไม่รู้อะไรเลย แล้วยังกล้าอยู่กับเขามาตั้งนาน

ทั้งขี้มั่วด้วยกัน ทั้งรับยารักษาแผล ช่างน่าตกใจที่น้องสาวของนางกลับไม่รู้อะไรเลยแม้แต่หน่อย

หลิวซือซือถึงกับกลั้นขำไม่ไหว หัวเราะออกมาเบาๆ

หนึ่งฉยงก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะอย่างระอา “เช่นนั้นเจ้ารู้หรือไม่ว่า คนที่ช่วยเจ้าบนหลังม้าวันนี้คือใคร?”

“ก็พี่เมื่อย่างไรเล่า” หนึ่งลัว่ตอบด้วยความมั่นใจ

หนึ่งฉยงกับหลิวซือซือถึงกับหัวเราะขึ้นพร้อมกัน หลิวซือซือจับมือหนึ่งลัว่ไว้ พลังพูดอย่างจริงจังว่า “เขาแซ่เมื่อกี้จริง และเขาก็คือคุณชายรองแห่งตระกูลเมื่อกี้ เมื่อกี้เทียนเจ้อ!” นางกล่าวต่อ “ครั้งก่อนข้าถูกลงโทษก็เพราะไปชนเขา

เข้า แล้วคุณชายสามก็ลงโทษข้าทันที ข้าจะจำผิดได้อย่างไรล่ะ”

“หา!” หนิงลั้วถึงกับตะลึงงันไปทั้งตัว ฟาดินกำลังล้อเล่นกับนางอยู่ใช่หรือไม่ เป็นไปได้อย่างไรกัน

“ไม่...ไม่ใช่ซะ พี่ใหญ่ ซื่อซื่อ พวกท่านต้องเข้าใจผิดแน่ๆ เขาจะเป็นคุณชายรองได้อย่างไร เขาเป็นแค่ญาติของตระกูลเม็งเท่านั้น!”

“หากไม่เชื่อ เจ้าก็ไปถามหงชิวดู หงชิวเป็นองครักษ์ประจำตัวของคุณชายรองนะ” หนิงฉยงเอ่ยพลางจับมือน้องสาวไว้นั่น

हनิงลั้วรู้สึกเหมือนสวรรค์กำลังเล่นตลกกับตนเอง นี่เป็นเรื่องตลกร้ายเกินไปแล้ว!

พี่เม็งก็คือเม็งเทียนเจ้อ เม็งเทียนเจ้อก็คือคุณชายรองแห่งตระกูลเม็ง

เป็นไปได้อย่างไรกัน เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!

บทที่ 169 ไปไหน ไม่ได้แล้ว

หนึ่งฉยงพาหนึ่งลัวไปถามหงซิว ตอนแรกหงซิวก็รู้สึกแปลกใจไม่น้อย ที่หนึ่งลัวไม่รู้ถึงตัวตนของคุณชายตนเองแล้วยังถูกคุณชายใหญ่เชิญให้ไปดื่มน้ำชาอีก ทั้งที่คุณชายของนางก็อยู่ด้วย หงซิวรู้สึกว่าเรื่องนี้ต้องมีเบื้องหลังอะไรบางอย่าง จึงตอบอย่างระมัดระวังว่า “ใช่เจ้าคะแม่นางหนึ่งคนที่ช่วยท่านบนหลังม้ากับคนที่ช่วยทนายให้ท่านก็คือคุณชายรองของบ้านข้า คุณชายของข้ามีนิสัยเจี๊ยบขริ่มไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับสตรีนัก หากมีสิ่งใดล่วงเกิน ก็ขอคุณหนูโปรดให้อภัยด้วย”

เย็นชา ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร แล้วเช่นนี้ยังจะมาหลอกกันอีกหรือ หนึ่งลัวรู้สึกราวกับตนเองเป็นคนโง่ที่ถูกหลอกนางเคยคิดว่าตอนอยู่ในห้องกับเขานั้น ต่างฝ่ายต่างเป็นผู้หลงทาง

ที่หน้าชั้นที่สุดคือ นางยังเคยพูดต่อหน้าเมิ่งเทียนเจ้อว่า
อยากเข้าจวนตระกูลเมิ่งเพื่อเป็นคนช่วยในครัว แต่เขากลับ
ไม่บอกความจริงตัวตนเขาสักคำ หากวันนั้นเขาเอ่ยขึ้นมา
นางจะต้องอ้อมไปทางไหนให้ยุ่งยากอีกเล่า ยังต้องตาม
หลิวซือซือเข้ามาในจวนด้วยความมุ่งมั่นจะทำให้ดีที่สุด

หลงจู๊คนนั้นก็เป็นคนของตระกูลเมิ่งแน่ๆ หึ!...นางช่าง
โง่งมและไร้เดียงสาจริงๆ

แม้บนใบหน้ายังมีรอยยิ้ม แต่หยาดน้ำตาก็ไหลออกมา
อย่างห้ามไม่อยู่ นางเชื่อใจเขา เล่าเรื่องในใจให้ฟังทุกอย่าง
แต่เขากลับปิดบังหลอกลวงนาง “สิ่งที่พวกเจ้าพูด ไม่จริง
สักอย่าง พวกเจ้าหลอกข้าทั้งหมด!”

“น้องสาม นี่เป็นเรื่องจริง พวกเราไม่ได้หลอกเจ้าเลย”
หิงฉยงกล่าวยืนยัน

“ดูนั่นสิ ยังมีภาพวาดอยู่ตรงโน้นอีก” หลิวซือซือพูด
พลางจูงหิงฉว๋เดินไปยังเรือนข้าง ข้างผนังแขวนภาพ
ภาพหนึ่งไว้ เป็นภาพเหมือนของเมิ่งเทียนเจ้อในอิริยาบถสงบ
สง่างาม เต็มไปด้วยกลิ่นอายของบัณฑิต

ห้องโถงด้านข้างนั้นตกแต่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายโบราณ
ข้าวของเครื่องใช้ดูเรียบง่ายแต่อบอุ่น แสดงให้เห็นถึงรสนิยม
และฐานะของเจ้าของบ้านอย่างชัดเจน

ในห้องยังมีของเก่าและภาพเขียนอีกไม่น้อย

หนึ่งในภาพวาดที่แขวนอยู่บนผนังนั้น หนึ่งลั้รู้ดีเกิน
กว่าจะไม่รู้

ภาพนั้นคือเมิ่งเทียนเจ้อยามอ่านหนังสือ สวมชุดยาว
ปลายแขนพับขึ้นเล็กน้อย ก้มหน้าอ่านอย่างตั้งใจ ดูสงบ-
เสถียรและสุขุม

นี่คืออีกด้านหนึ่งของเมิ่งเทียนเจ้อ ที่ชวนให้ผู้คนมอง
แล้วไม่ยากจะสาวยตา

ภาพนี้วาดได้ยอดเยี่ยม คนในภาพก็เยี่ยมยอด
บรรยากาศโดยรวมก็สมบูรณ์แบบ

“ภาพนี้ท่านผู้เฒ่าวาดด้วยมือของตนเอง เป็นของขวัญ
วันเกิดอายุสิบหกของคุณชาย ตอนนั้นคุณชายกำลังอ่าน
หนังสืออยู่จึงไม่รู้เรื่องเลย พอภาพถูกนำมาแขวนที่หลัง

คุณชายก็ไม่ชอบ แต่ท่านผู้เฒ่าชอบนักจึงแขวนไว้ตรงนี้”
หงชีว์รีบอธิบาย

เมิ่งเทียนเจ๋อในภาพนั้น แม้ไม่ถึงกับมีความสุข
เช่นในยามนี้ แต่กลับเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และความหล่อเหลา
น่าเกรงขาม

ใบหน้าขณะอ่านหนังสือของเขาไม่แสดงความเป็นชา
ห่างเหิน แต่กลับแฝงด้วยกลิ่นอายของชีวิตคนธรรมดา

ยามมองภาพนั้น ซึ่งเป็นหลักฐานเด่นชัดประหนึ่ง
เหล็กกล้า หนึ่งลั้วรู้สึกราวกับตัวเองถูกตรึงอยู่กับที่ ทุกสายตา
มองมาเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเยาะ

ทุกคนล้วนรู้เรื่องนี้กันหมด มีเพียงนางเท่านั้นที่โง่เง่า
อยู่คนเดียว

ปากก็ยังเรียกเขาว่าพี่เมิ่ง คอยตามเขาไปทุกแห่งอย่าง
น่าเวทนา

หนึ่งลั้วเคยคิดว่าสามารถควบคุมน้ำตาตัวเองได้ แต่
เวลานี้ความรู้สึกในใจก็ปะทุจนไม่อาจควบคุม ลองถามว่า

หากคนที่ตนไว้วางใจที่สุดกลับหลอกลวงตนเอง ใครเล่าจะสามารถสงบนิ่งอยู่ได้

“ขอภัยด้วย วันนี้ข้ารู้สึกไม่ค่อยดีนัก ส่วนเรื่องตีม้าชานนั้นไว้อีกาสหน้า”

หนึ่งลัวกล่าวพลางเตรียมตัวจะลาจาก หลิวซื้อซื้อกับหนึ่งฉยงยอมไม่อาจอยู่ต่อได้เช่นกัน แต่ในขณะที่พวกนางกำลังจะจากไป เมืองเทียนจ้านกับเมืองเทียนเจ้อก็เดินมาจากอีกทาง เมืองเทียนเจ้อเพียงสบตากับหนึ่งลัวแวบแรกก็เห็นว่านางคล้ายเฟิงร้องไห้มา คิ้วเข้มขมวดมุ่นทันที

ยิ่งเมื่อเห็นเมืองเทียนจ้านเดินยื้มเข้าไปหานางอย่างอารมณ์ดี ใจของเขาก็พลันรู้สึกไม่สบอารมณ์นัก

หงฉิวเห็นคุณชายมาถึงก็รีบเข้าไปหา “คุณชายในที่สุดท่านก็มาถึงแล้ว” น้ำเสียงของนางมีบางสิ่งแปลกไปจนเมืองเทียนเจ้อสังเกตได้จึงถามขึ้นว่า

“เหตุใดพวกเจ้าออกมาข้างนอก ข้าไม่ได้สั่งให้รออยู่ในห้องหรือ”

“คุณชาย ท่านไปดูด้วยตัวเองเถิด แม่นางหนึ่งดูเหมือนจะเข้าใจผิดเรื่องตัวตนของท่าน บ่ารู้สึกว่าการที่คุณชายใหญ่เชิญพวกนางมาดื่มน้ำชาในวันนี้ อาจมีจุดประสงค์บางอย่างซ่อนอยู่” หงฉิวกระซิบเสียงเบาๆ

“อืม เข้าใจแล้ว” เมิ่งเทียนเจ้อตอบเพียงสั้นๆ แล้วก้าวยาวตรงไปยังหนึ่งลั่วทันที ทว่าเมื่อหนึ่งลั่วเห็นเขาเดินเข้ามา นางกลับเบี่ยงตัวไปทางเมิ่งเทียนจ้านแทน ไม่แม้แต่จะมองหน้าเขา

ส่วนสองคนนั้นกลับยังยืนคุยกันต่ออย่างคนที่พบกันอีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอกันมานาน “แม่นางหนึ่ง โลกนี้ช่างกว้างใหญ่ แต่คนเราก็มียาวสนาได้พบกันอีก วันนี้พอเห็นเจ้า ข้าก็นึกว่าตัวเองจำผิดเสียแล้ว ที่ไหนได้ ความจำของข้าก็ยังไม่เลวจริงๆ” เมิ่งเทียนจ้านดูท่าทางอารมณ์ดีไม่น้อยเลยทีเดียว

หนึ่งลั่วตอบกลับอย่างสุภาพ “ขอบคุณสำหรับของขวัญของคุณชายใหญ่เมิ่งเจ้าค่ะ คิดไม่ถึงเลยว่าเหตุการณ์เมื่อวันก่อนยังแจ่มชัดราวเกิดขึ้นเมื่อวาน แล้ววันนี้เราก็กลับมาพบกันที่นี่อีก”

“ใช่แล้ว มาเถอะ ข้าเชิญเจ้ามาดื่มน้ำชาด้วยกัน
ชาชนิดนี้เป็นชาเมาเฟิงจากยอดเขาหวงซาน ข้าให้คนไป
เก็บมาเป็นพิเศษ” เมิ่งเทียนจ้านกล่าวพลางเชื้อเชิญ หนังสือ
เล่มที่คิดจะจากไป แต่เมื่อเจอกับเมิ่งเทียนจ้านเข้าในเวลานี้
ก็คงไม่อาจปฏิเสธได้ในทันที

ทางฝั่งนั้นสาวใช้ก็เริ่มชงชาเรียบร้อยแล้ว เมิ่งเทียน-
จ้านเชิญหนังสือและคนอื่นๆ ให้นั่งลง หนังสือยังยืนอยู่ด้านหลัง
น้องสาวเจียบๆ

ทันทีที่เริ่มชงชา กลิ่นหอมของใบชาก็ลอยมาแตะจมูก
หนังสือเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่มั่นใจว่า “ในช่วงวัน
ชุนเฟิง¹ หากเก็บยอดอ่อนของใบชาตอนเช้ามีดจากยอด
ต้นชา ต้องใช้ถึงสิบต้นจึงจะได้ชาหนึ่งถ้วยหนึ่งตำลึง ชานี้จึงล้ำค่า
ยิ่งนัก ผ่านการคั่วสามรอบผึ่งสามหน ใช้ไฟอ่อนอบจนแห้ง
แล้วนำมาชงด้วยน้ำจากหิมะแรกที่เกาะบนกิ่งสน จะมีกลิ่น
หอมรสชาตินุ่มละมุน ผ่องด้วยกลิ่นสนจางๆ ต้องดื่มให้เดือด
ถึงสามครั้งก่อนดื่มจึงจะเหมาะสมที่สุด”

¹ วันชุนเฟิง คือวันวสันตวิษุวัต กลางวันและกลางคืนยาวเท่ากัน เป็นหนึ่งใน
24 ฤดูกาลย่อยตามปฏิทินจีนโบราณ

“ยอดเยี่ยม พุดไม่มีผิดเพี้ยนเลยแม้แต่หน่อย ดูท่า
แม่นางหนึ่งจะศึกษาวิถีชาอยู่ไม่น้อยเลย วันนั้นจากกันไป
ข้าก็คิดอยากเชิญเจ้ามาดื่มน้ำชาด้วยเสมอ ไม่คาดว่าวันนี้
จะมีโอกาส ได้โปรดลองชาของข้าดูว่ามีกลิ่นสนดังที่เจ้าว่า
หรือไม่” เมิ่งเทียนจ้านกล่าวพลางจ้องหนึ่งล้วยด้วยแววตา
ซับซ้อนเล็กน้อย

หากว่าคราวก่อนเป็นเพียงความบังเอิญ ครั้นนี้การ
วิเคราะห์ชาของหนึ่งล้วยอย่างละเอียด กลับทำให้เมิ่งเทียนจ้าน
รู้สึกประหลาดใจอีกครั้ง

หนึ่งล้วยเพียงพยักหน้าน้อยๆ พลางกล่าวว่า

“ขอบคุณเจ้าค่ะ”

ทางด้านหลิวซือซือกับหนึ่งฉยงเมื่อได้ยินหนึ่งล้วย
อธิบายเรื่องชาได้คล่องแคล่ว ก็ถึงกับตะลึง พวกนางไม่เคยรู้
มาก่อนเลยว่านางจะชำนาญขนาดนี้

หนึ่งฉยงรู้สึกตกใจยิ่งกว่าใคร เพราะนางรู้จักน้องสาม
ของตนดีว่าไม่ใช่คนเช่นนั้นเลย เหมือนกับว่าน้องสาวของนาง

แปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ไม่ว่าเรื่องใดก็คล่องแคล่วไปเสียหมด ไม่มีสิ่งใดที่นางไม่สามารถทำได้

หญิงฉวยงมองท่าทางของน้องสาวในทุกอิริยาบถ ช่วงสุภาพเรียบร้อยราวกับคุณหนูผู้สูงศักดิ์จากตระกูลใหญ่ ความรู้สึกหลากหลายก็พลันปรากฏขึ้นในใจ

เมื่อเห็นเมิ่งเทียนเจ้อยังไม่เข้ามา เมิ่งเทียนจ้านจึงเอ่ยเร่งว่า “น้องรอง มานั่งสิ ยืนเหม่ออะไรอยู่ตรงนั้นเล่า” พลงฉายมือให้หนึ่งข้างตนเอง เดิมทีเมิ่งเทียนจ้านเป็นผู้ที่นั่งอยู่ข้างหนึ่งแล้ว

แต่เมื่อเมิ่งเทียนเจ้อเดินเข้ามา ก็ตรงไปยืนด้านหลังของพี่ชายทันที ก่อนจะเอ่ยโดยไม่อ้อมค้อมว่า “พี่ใหญ่ เหตุใดท่านมานั่งที่ของข้า”

เมิ่งเทียนจ้านถึงกับชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะรีบพูดว่า “นี่ที่ข้านั่งก่อน เจ้านั่งตรงข้างๆ ก็ได้”

“แต่นี่คือที่ของข้า พี่ใหญ่คงไม่คิดจะมาแย่งที่กับน้องชายหรือกระมัง” เมิ่งเทียนเจ้อตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย เมิ่งเทียนจ้านมีสีหน้าอึ้งไปเล็กน้อย คิดอยู่ครู่หนึ่ง

ก่อนจะเลื่อนที่นั่งไปด้านข้างแล้วหัวเราะกลบเกลื่อน “แค่ที่นั่ง
หนึ่งที่เท่านั้นเอง เจ้านี่ก็ช่างจู้จี้เสียจริง”

เมิ่งเทียนเจ๋อกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยเช่นเดิม
“ใช่แล้ว ก็แค่ที่นั่งที่หนึ่ง พี่ใหญ่ก็คงไม่ถือสากระมัง”

บรรยากาศในห้องพลันเงียบงันไปชั่วขณะ จนรู้สึกถึง
ความกระอักกระอ่วน เมิ่งเทียนจ้านจึงกระแอมไอบาๆ เพื่อ
ลดความตึงเครียดแล้วกล่าวขึ้นว่า

“ซาพร้อมแล้ว เชิญทุกท่านดื่มชาเถิด พวกเราล้วน
เป็นคนกันเอง ไม่ต้องเกรงใจกันมากนัก”

บทที่ 170 ชานัน
ต้องล้มรสด้วยจิตใจ

เมื่อได้ยืนยันว่ามีชาติให้ล้มรส ทุกคนต่างก็มีสีหน้า
กระตือรือร้นขึ้นฉับพลัน

ขณะที่บรรดาสาวใช้เพียงยืนรอรับใช้อยู่ด้านข้าง ไม่มี
สิทธิร่วมวงอย่างคนอื่น

เวลานี้ ในสายตาของหลิวซือซือมีเพียงเมิ่งเทียนจ้าน
เท่านั้น โอกาสเช่นนี้เชื่อว่าจะมีบ่อย นางยอมไม่อาจปล่อยให้
หลุดมือไปได้ง่ายๆ ยิ่งไปกว่านั้น เมิ่งเทียนจ้านขยับมานั่ง
ตรงที่ว่างข้างนางพอดี การได้ใกล้ชิดกับบุรุษที่นางแอบมีใจให้
เช่นนี้ทำเอามือของหลิวซือซือชุ่มเหงื่อด้วยความตื่นเต้น

หลิวซือซือจึงพยายามหาเรื่องชวนสนทนาเกี่ยวกับชา
แม้คำถามจะฟังดูไร้เดียงสาไปบ้าง แต่น้ำเสียงกลับจริงจัง
เมิ่งเทียนจ้านก็ได้มีที่ทำการำคาญ หากแต่ตอบอย่างอ่อนโยน
สุภาพ และอดทน

คำตอบเหล่านั้นยิ่งทำให้หลิวซือซือชื่นชมในตัวเขามากขึ้นไปอีก นางยิ้มตื่นเต้น เอ่ยขึ้นว่า “ได้ยินมาว่าคุณชายเมิ่งเป็นบัณฑิตเปี่ยมพรสวรรค์แห่งชิงชาน ไม่คิดเลยว่าจะรอบรู้เรื่องชาอีกด้วย เช่นนี้...วันหน้าเข้าไปดื่มน้ำชาที่เรือนของท่านได้หรือไม่ ท่านคงไม่รำคาญข้าหรือกระมัง”

“ไม่รำคาญหรือ ข้ามิใช่คนปฏิเสธแขกอยู่แล้ว”
เมิ่งเทียนจ้านตอบ

“เช่นนั้นดีเลย พรุ่งนี้ข้าจะไปดื่มน้ำชาที่เรือนของท่านได้หรือไม่ ท่านอยู่หรือไม่” หลิวซือซือถามอย่างดีใจ

“ข้าน่าจะอยู่” เมิ่งเทียนจ้านตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ พอเห็นจังหวะเหมาะก็รีบเปลี่ยนเรื่องทันที พร้อมเอ่ยถึงเรื่องที่เขาอยากรู้มากที่สุด “วันนี้การร้ายรำของคุณหนูหลิวช่างงดงามนัก ขลุ่ยที่บรรเลงประกอบ เป็นฝีมือของหญิงสาวใช่หรือไม่ ข้าดูแล้ว พวกเจ้าแสดงประสานกันได้อย่างยอดเยี่ยม”

เมื่อได้ยินคำชมจากปากเมิ่งเทียนจ้าน หลิวซือซือก็ถึงกับหัวใจพองโต คำพูดของนางตะกุกตะกักอยู่บ้าง แต่ใบหน้ากลับยิ้มเชินอย่างชัดเจน

“ทุกอย่างเป็นความคิดของหนึ่งล้วนทั้งสิ้น นางช่วยข้า
มาก ทว่าก็เป็นนางที่คิดขึ้นเอง ท่านว่า...การร้ายร้ายของข้า
เป็นเช่นไรบ้าง”

“งดงามมาก หากมีโอกาสดีกครั้ง เจ้าจะแสดงให้เห็นข้า
ดูได้หรือไม่ อีกอย่าง ข้ารู้สึกว่าการบรรเลงกู่เจิงในวันนี้ก็
ไพเราะนัก นั่นเจ้าบรรเลงเองหรือ”

หลิวซือซือหาได้สงสัยสิ่งใด กล่าวตอบอย่างไรเพียงสา
ว่า “ไม่ใช่ข้าหรอก แต่เป็นหนึ่งล้วนต่างหาก นางเป่าขลุ่ยได้ดี
อยู่แล้ว ข้าไม่คิดเลยว่ากู่เจิงนางก็เล่นได้ดีถึงเพียงนี้ ตอนนั้น
ข้าตกใจจนแทบลืมหายใจ”

“ดูท่าคงมิใช่ชาวบ้านธรรมดาเสียแล้ว” เมิ่งเทียนจ้าน
กล่าวพลางยื่นถ้วยน้ำชาให้หลิวซือซือ นางรับไว้ด้วยสีหน้า
เบิกบาน “โอ้โฮ ชานี้หอมจริงๆ แต่ก่อนข้าไม่ค่อยชอบดื่ม
น้ำชา พอฟังท่านเล่าเรื่องชาก็รู้สึกว่ามีรสชาติลึกซึ้งกว่าที่
เคยเข้าใจ”

เมิ่งเทียนจ้านเป็นบุรุษ ย่อมชำนาญในการหยั่งใจผู้คน
เด็กสาวผู้นี้มีใจคิดสิ่งใด เขาย่อมแลเห็นได้ในชั่วพริบตา

หากแต่ในใจเขา กลับมิได้ใคร่ครวญถึงหลิวซือซือแม้แต่น้อย
ความสนใจของเขาล้วนไหลบ่าไปยังหญิงสาว นางผู้นี้...เร้นกาย
ได้แนบเนียนนัก หรือมิใช่เพียงเพราะเจ้าเล่ห์ แต่เป็นเพราะ
เบื้องหลังยังมีบางสิ่งซ่อนอยู่

เปลือกนอกนางเหมือนเด็กสาวธรรมดาจากชนบท
หากแต่ภายในนั้นกลับราวกับชุมทรัพย์ลึกล้ำ ยิ่งค้นยิ่งมีของ
ล้ำค่า ยิ่งไถ่ยิ่งยากคาดเดา เขาเคยสงสัยว่าสตรีที่แสดงกุ้เจิง
บนผืนน้ำวันนั้นใช้นางหรือไม่ ครานี้ถึงได้แน่ชัดว่าใช้นางจริง

ฝีมือติดกุ้เจิงของนาง แม้แต่ไปให้ถึงยังมีอาจ
เทียบเคียง ไม่ต้องกล่าวถึงผู้อื่น ทว่าสตรีชาวบ้านธรรมดา
ผู้หนึ่งจะมีความสามารถด้านดนตรีเช่นนี้ได้อย่างไร

สายตาของเขาเบนไปอีกทาง เห็นภาพเบื้องหน้าแล้ว
ความไม่พอใจก็ผุดขึ้นในใจโดยไม่รู้ตัว เขาจึงรินชาอีกถ้วย
แล้วก้าวออกไปข้างหน้า

ขณะนั้น เมิ่งเทียนเจ้อกำลังจับมือหญิงสาวอยู่ ท่วงท่าที่
ไถ่ลัดนั้น ชวนให้ผู้คนคิดไปไกล

ด้วยเหตุที่เมิ่งเทียนเจ้อไม่พอใจสาวใช้ที่รินน้ำชาไม่ได้เรื่อง มือไม้เกะกะ จึงโบกมือให้ถอยไป ก่อนจะลงมือรินชาให้นางด้วยตนเอง ปลายนิ้วสัมผัสได้ถึงความนุ่มละมุน ผิวพรรณของหญิงสาวเหมือนจะดีขึ้นกว่าแต่ก่อน แม้มือของนางจะทำงานอยู่บ่อยครั้ง ทว่ากลับไม่หยาบกร้านเลยแม้แต่หน่อย สัมผัสแล้วรู้สึกสบายยิ่งนัก

เมิ่งเทียนเจ้อรู้สึกชอบความรู้สึกของการได้จับมือนี้ อยู่ไม่น้อย สายตาเลื่อนต่ำลงไป ก็เห็นลำคอระหงของนางบนนั้นแบกรับศีรษะเล็กๆ เอาไว้ แต่ไม่ว่าจะมองเช่นไรก็มิอาจละสายตาไปได้

เมื่อถูกสายตาสองคู่ที่ราวกับแสงสว่างจับจ้องอยู่ หญิงสาวก็รู้สึกอึดอัดไปทั้งร่าง ยิ่งถูกเขาจับมือต่อหน้าผู้คนเช่นนี้ ใบหน้าของหญิงสาวก็ยิ่งดูไม่สู้ดีนัก แม้อยากจะสะบัดมือหนี แต่กลับสะบัดไม่หลุด นางจึงได้แต่เอ่ยเสียงเบาว่า “ปล่อยข้า”

นางหน้าแดงด้วยความเขินอาย ยิ่งทำให้นางน่ารัก น่าเอ็นดูยิ่งขึ้นไปอีก “ไม่ปล่อย เจ้ายังไม่ได้บอกข้าเลยว่า เหตุใดจึงมาที่นี่” ยามนี้เมิ่งเทียนเจ้อพูดด้วยน้ำเสียงราวกับ

เด็กไม่ได้ขนม กำลังอดอดอन्नาง เขาโน้มตัวไปด้านหน้า โอบแขนรอบตัวหญิงลัว้ทั้งร่าง ท่าทางชวนให้เข้าใจผิดยิ่งนัก ใบหน้าของคนทั้งคู่แทบจะแนบชิดกันอยู่แล้ว

ผู้คนรอบข้างพอเห็นภาพนั้นต่างก็เบิกตากว้าง ส่วนสาวใช้ที่ใจไม่กล้าก็ได้แต่ก้มหน้า หรือแอบชำเลืองมองด้วย ท่าที่ประหลาดใจปนขบขัน

ในความคิดของพวกนาง เมื่องเทียนเจ้อเป็นบุรุษที่เป็นชาเฉยเมยราวกับก้อนน้ำแข็ง ต่างก็คิดว่าเขาไม่มีทางพุดจาหยอกเย้าสตรีเป็นแน่ คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้เขาจะทำตัวแปลกไป อดอดอन्नเสียเพียงนี้

แต่หญิงลัว้กลับรู้สึกร้อนผ่าวราวกับจะละลายภายใต้สายตาของทุกคน ขอให้เขาปล่อยก็ไม่ยอมปล่อย นางจึงเลือกใช้วิธีที่ทั้งป่าเถื่อน หยาบคาย แต่เรียบง่ายที่สุด ก็คือเหยียบรองเท้าของเขาเข้าไป แล้วกดเท้าลงเต็มแรง

แรกเริ่มใช้แรงเพียงสามส่วน แต่เขาไม่มีปฏิกิริยาใด นางจึงเพิ่มแรงขึ้นเป็นห้าส่วน แต่เขาก็ยังไม่เปลี่ยนสีหน้า ท้ายที่สุดนางกดฟันแน่นแล้วออกแรงเหยียบอีกครั้งอย่าง